

Arrest

nr. 254 788 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Tevens werpt hij een schending op van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 18 februari 2021 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt dat het gezin niet zal kunnen samenblijven als hij naar Albanië wordt teruggestuurd. Hij wijst erop dat hij twee kinderen van zeer jonge leeftijd heeft en het voor hen geen optie is om hun vader enkel via internet te zien. Hij benadrukt dat ze naar school gaan, in de crèche zijn ingeschreven en zich goed integreren. Hij wijst erop dat zijn echtgenote België niet zomaar kan verlaten, nu zij hier werkzaam is. Zij heeft de steun van haar man nodig bij de opvoeding van de kinderen aldus verzoeker.

De Raad wijst er op dat ook aan verzoekers echtgenote, P.E., een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) werd afgeleverd, waarop de kinderen, P.A. en K.B., worden vermeld. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen (RvV 4 januari 2021, nr. 246.856). Nu zij ook het land dienen te verlaten, is er geen sprake van een scheiding van het gezin. Los van de vaststelling dat de bestreden beslissing niet gericht is aan verzoekers echtgenote en kinderen, toont verzoeker niet aan dat scholing en de opvang van zijn kinderen niet kan doorgaan in hun land van herkomst, noch dat zijn vrouw daar geen werk zou kunnen vinden.

Verzoeker werpt nog een schending op van het Kinderrechtenverdrag, waarbij hij aanvoert dat elk kind het recht heeft om met zijn ouders samen te wonen en een gezin of minimaal zeer nauwe contacten te hebben. Hierboven werd reeds gesteld dat ook verzoekers vrouw en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Het blijkt dus niet dat de bestreden beslissing op zich een splitsing van het gezin met zich meebrengt.”

1.3. Verzoeker richt op 1 maart 2021 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 april 2021 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar verzoekschrift, maar dringt aan op een aantal elementen, met name dat haar partner een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend en dat de bestreden beslissing haar een nadeel berokkent, met name haar de toegang tot de arbeidsmarkt verhindert. De verwerende partij heeft hierbij geen opmerkingen.”*

1.5. De Raad neemt er akte van dat verzoekers partner een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in hoe dit een impact kan hebben op de bestreden beslissing en de beschikking en verzoeker leg dit ook niet uit. De bestreden beslissing, die is gericht aan verzoeker, belemmert op zich niet de toegang tot de arbeidsmarkt voor zijn partner. Alleszins ziet de Raad niet in hoe zij vanuit illegaal verblijf toegang kan hebben tot de arbeidsmarkt. Door verder louter te verwijzen naar zijn verzoekschrift, kan verzoeker de beschikking niet aan het wankelen brengen.

1.6. De beschikking blijft dan ook overeind.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA